

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 24:

GLÖMMER ALDRIG, FÖRLÅTER ALDRIG

Frihet – äntligen!

En enorm lättnad fyllde de tre cyborgernas hjärtan medan de lämnade basen bakom sig och skyndade vidare bortåt i grottan mot deras parkerade jaktskepp. Men faran var ändå inte över, den hade snarare bara börjat. Medan de sprang kastade de blickar åt både höger och vänster, uppåt och bakom dem. Fortfarande ingen skymt av några Ledzaher eller något annat tecken på bakhåll eller attack. Det var underligt att alla angrepp mot dem helt hade upphört, men samtidigt mycket efterlängtat. Rymningen från den här hemliga basen hade tagit upp allt för mycket av deras tid. Mer konfrontationer med Ledzaherna hade de inte råd med. Prinsessan hade inte råd med det.

Trots det var Cogo upprymd. Varje steg han nu sprang betydde att han kom ett steg närmare henne. Det spelade egentligen inte ens någon större roll längre om vigseln hade hunnit starta vid det här laget, det skulle ändå inte sluta i något äktenskap mellan Nehr och Aurora. Ingen bröllopsnatt. Ingenting! Cogo var för nära nu, han tänkte inte förlora henne. Och absolut inte till den där mesen Nehr. Så fort han nådde Starcrow skulle ingenting kunna stoppa honom från att ta sig till Aurora och sätta stopp för den här charaden en gång för alla. Han hade hittills misslyckats att övertala Aurora att avbryta den här galenskapen men den här gången hade han både Haka och Djorgo med sig. Om hon inte ville lyssna till honom så skulle hon tveklöst lyssna till dem i alla fall. Och de bevis som de hade funnit i denna hemliga bas som hade byggts på denna måne till Great King utan hennes vetskap, i syftet att lura och vilseleda henne med falska meddelanden mellan Great King och Jorden. När Aurora skulle få veta att alla videosamtal hon hade haft med Doktor Kitty i åtskilliga månader tillbaka var falska skulle hon äntligen förstå. Cogo klandrade inte Aurora för att ha varit så godtrogen, hon var den mest godhjärtade person han någonsin hade träffat, det var i hennes natur att tro på det goda hos andra snarare än att döma. Det var en av hans många anledningar till varför han älskade henne så innerligt. Hennes godhet var kanske hennes största styrka av dem alla. Aurora hade varit naiv, utan tvekan, men sättet hon hade blivit lurad på var så ingående och illvilligt avancerat att hon kunde inte klandras. Och vem hade inte blivit lurad i hennes ställe? Haka och t.o.m. Djorgo hade ju också till en början helt fallit för lögnen. Nehr och Ledzaherna hade lagt ner oerhört mycket resurser och tid till att göra denna omfattande lögn så trovärdig som möjligt.

Nej, Aurora kunde inte klandras för att ha fallit för denna lögn. Dessutom var Nehrs ränkspel baserat på något som i allra högsta grad verkligen var ett verkligt hot. Galaxenergin var inte som den skulle vara. Den var inte heller som den hade varit tidigare, den var inte längre endast försvagad. Nu betedde den sig helt enkelt inte som den skulle, den var ur balans som både Prinsessan och Doktor Kitty hade beskrivit det. Cogo hade fortfarande ingen aning om vad det faktiskt innebar att galaxenergin var ur balans men för en lekman betydde det att den var inte som den borde vara och det räckte för honom. Och på något sätt hade Nehr lurat i Aurora att endast han kunde hjälpa henne att balansera upp galaxenergin igen och återställa den ordentligt. Men kravet för att få hans

hjälp var giftermål. Vansinne! Om Aurora inte hade varit så desperat att fullfölja sin plikt att skydda Vintergatan hade hon aldrig gått med på det här vanvettet eller fallit för detta lurendrejeri. Hennes desperation och goda natur hindrade henne från att se sanningen. Tillsammans med Djorgo och Haka skulle Cogo äntligen få henne att se igen. Tillsammans skulle de – de som verkligen var hennes sanna vänner, de som verkligen älskade henne – ställa allting till rätta igen. Och de skulle se till att Nehr fick stå till svars för vad han hade gjort och planerade att göra. Med varje steg närmade han sig rättvisa. Han hade lyckats befria Haka och Djorgo. Nu hade han bara Aurora kvar att befria också. Cogo kunde knappt bärga sig.

Fortfarande sågs ingen skymt av någon Ledzahr. Det var för bra för att vara sant, vilket gjorde situationen ytterst misstänksam. Men de hade ingen tid att fundera på orsaker varför, i alla fall hade Cogo ingen tid över för det. Han ledde sina två kamrater vidare i grottan och nu kunde de äntligen se deras tre små skepp längre bort. Med ett överlägset flin tittade Cogo över axeln mot de andra två strax bakom honom. Han kände sig redan segerviss.

- ”Djorgo, du kan få ansvaret att ordna festen efter att jag har tagit itu med Nehr. Haka kan säkert hjälpa dig med maten, såvida han inte äter upp allt själv innan.”

- ”Vad sa du?” utbrast Haka, osäker på om Cogo menade allvar eller bara retades som vanligt. Djorgo, å andra sidan, hade inga svårigheter att genomskåda Cogos uppenbara ironi.

- ”Mycket lustigt, Cogo,” påpekade han allt annat än imponerad. - ”Men borde vi inte vänta med firandet tills efter att Prinsessan är räddad?”

Utan att sakta ner vände Cogo sig nästan helt om mot sina två vänner.

- ”Ibland, Djorgo, är du allt för pessimistisk,” påpekade han i gladlynt ton. - ”Vi tre är förenade igen, *vad* kan stoppa oss!?”

- ”Och du är som vanligt allt för kaxig, Cogo,” varnade Djorgo. - ”Ta inte ut segern i förskott.”

Besviknen på Djorgos envist pessimistiska inställning riktade Cogo blicken framåt igen. Han fnös till. Han hade hoppats att när de väl de hade tagit sig ut ur basen att Djorgo åtminstone skulle känna glädjen av deras återförening och minnas den kraft som de tre vännerna tillsammans faktiskt representerade. Hade Djorgo verkligen så uselt minne? Högst osannolikt.

- ”Nu låter du precis som Dodge,” muttrade han. Men det fick Cogo också att minnas just vad den gamle professorn tidigare hade varnat honom för tidigare i morse. Att underskatta Lord Nehr var något som endast en dåre skulle göra. En dåre med för mycket självsäkerhet. Och Cogo var ingen dåre. Hans åsikter om karln förblev de samma men samtidigt var han tvungen att erkänna att hans egna och gamla minnen om Nehr inte stämde med den man som han hade sett i Auroras villa och som nu var en hårdför ledare över hela det Ledzahiska folket och som så övertygande hade lurat Aurora så grundligt och ingående. Det var som om två olika personer skulle bli en, bilden stämde helt enkelt inte. Så att ta ut segern i förskott innan de ens hade återvänt till Great King och sett med egna ögon det reella hotet de stod inför var knappast intelligent.

- ”Och du har rätt, Djorgo,” erkände Cogo. Både Djorgo och Haka stirrade förvånat på sin yngre vän samtidigt som de kom fram till sina skepp. Det hörde inte till vanligheterna att Cogo erkände att han hade fel, oavsett vad saken än gällde, och det var ännu mer sällsynt att han gjorde det så snabbt. Åter igen visade sig Jan Cogos mognad och det verkade ske i allt mer rasande fart. En högst välkommen utveckling men Djorgo undrade fortfarande vad det var som uppmuntrade hans vän så starkt att bete sig allt mer vuxet.

Det kunde inte enbart bero på deras återförening. Nej, det måste vara något ännu starkare som motiverade honom. Något som var ännu viktigare för honom. Någon viktigare.

- ”Tills Aurora är i säkerhet kan vi inte slappna av,” påpekade Cogo och öppnade cockpit till Starcrow. Han vände blicken åter till sina kamrater som båda gjorde det samma vid sina respektive skepp. Cogos tonläge blev allt mer allvarligt ju längre han talade.

- ”Faktum är att allt annat än seger får inte finnas i vår framtid,” sa han. - ”Förstår ni? Det finns inga andra alternativ. Om allt som vi har lärt oss från det här stället stämmer, om Nehr inte stoppas kanske det inte finns någon framtid att tala om för någon någonstans. Och om Ledzaherna inte är villiga eller kapabla att ta itu med honom så måste vi göra det. Vad som än väntar oss så måste vi vinna den här striden. Och vi ska vinna!”

- ”Nu talar du så man förstår, gosse!” utbrast Haka med förtjusning och t.o.m. lyfte näven segervisst i luften mot Cogo. Den unge mannen talade med sådan inspirerande entusiasm att det fick Haka att rysa av välbehag och Djorgo kunde inte förneka att han kände något liknande också. Cogo hade oftast varit den som hade lett dem i strid men annars hade det varit mer Djorgos uppgift, eller Prinsessans, att representera det egentliga ledarskapet mellan dem. Men nu fortsatte Cogo att ta sig an den uppgiften och han gjorde det väl.

- ”Prinsessans liv vilar i våra händer. Vi måste motsvara det förtroendet – igen.” påminde Cogo sina kamrater och även honom själv. Han satte sig snabbt till rätta i sin cockpit och Haka och Djorgo gjorde det samma. Alla tre värmdes snabbt upp sina skepps motorer. Resan till Great King härifrån skulle bli kort men för varje förlorad sekund blev den ändå allt längre. Och allt handlade inte enbart om deras fysiska avstånd till Prinsessan.

- ”Vi måste få henne att inse sanningen,” fortsatte Cogo och plötsligt fanns det en aning av tvivel i hans röst. - ”Men det blir inte lätt, Nehr har manipulerat henne i så många månader att hon tror på allt han säger vid det här laget.”

Cogo kastade en extra blick bort mot Starcopper.

- ”Djorgo, håll noga reda på Kalkylatorn!”

Sir Djorgo höll upp Kalkylatorn för de andra två att se, och att han säkert lade tillbaka den i hans bälte där han alltid bar den. Kalkylatorn hade alltid varit ett oerhört viktigt instrument i deras kamp mot ondskan men just nu innehöll den dessutom alla bevis de hade samlat inifrån den här basen, allt om Nehrs militära planer om erövring av hela Vintergatan, med Great King som hans start- och utgångspunkt. Om inte Aurora av någon anledning skulle tro på deras egna vittnesmål måste ändå dessa bevis från Ledzahernas egna datorservrar kunna övertyga henne. Och varken Nehr eller Ledzaherna skulle kunna förneka någonting nu när dessa överväldigande bevis kom ifrån deras egna datorer. Cogo nickade. Han hade fått det han hade kommit hit för; hans två vänner och bevis nog att fälla Nehr för den lögnare han var.

- ”Ni kan ert jobb,” sa han uppmuntrande till sina vänner medan Starcrow lyfte från marken. - ”Vi har gjort det här förut.”

- ”Och vi ska göra det igen!” tillade Haka som kände sig allt mer självsäker efter Cogos inspirerande ord.

Starbod och Starcopper följde snabbt efter och de tre små skeppen flög snabbt tillbaka mot den tunnel som Haka tidigare hade skapat genom månens yta ner till den underjordiska grottan. Cogo hade tidigare inte haft några bekymmer att finna tunneln, han

hade känt igen Hakas specialitet och förstått att det var dit hans två vänner hade tagit vägen. Och nu ledde han dem tillbaka ut samma väg de alla tre hade kommit ner hit.

- ”Åk i förväg, Cogo,” rådde Djorgo som flög sist av de tre genom tunneln. - ”Om Prinsessan är i omedelbar fara, vänta inte på oss.”

Starcrow var obestritt det snabbaste skeppet, det var ologiskt att Cogo väntade på dem om de verkligen hade så ont om tid. Dessutom kunde Djorgo inte förneka att han allt mer började dela Cogos iver att inte bara rädda Prinsessan Aurora men att också så snabbt som möjligt föra henne i säkerhet långt ifrån Nehr. Tillsammans alla tre var de starkare men tiden hade runnit ut, ceremonin hade garanterat startat vid det här laget, och Cogo skulle säkert kunna hålla stånd och skydda Prinsessan på egen hand tills Starbod och Starcopper kom fram till Great King också. Det var det bästa taktiska valet.

- ”Okej,” svarade Cogo men förde ändå inte in Starcrow i Crowbältet, det var för farligt så länge han fortfarande befann sig i den utgrävda tunneln. Crowbältet fick vänta tills han var ovan mark och ute i fri rymd igen.

- ”Men skynda er,” manade Cogo vidare till sina kamrater strax bakom honom. - ”Vi kommer att behöva de där bevisen ni hittade. Och om Ledzaherna fruktar Nehr så mycket som de verkar göra vill jag helst undvika att konfrontera honom ensam så länge han är i Auroras direkta närhet.”

I normala fall hade Cogo aldrig tvekat inför att på egen hand kasta sig in i en strid eller konfrontation, han fruktade ingen motståndare och han kände sin egen styrka och förmågor. Han hade alltid skrutit om hur väl han kunde beskydda Prinsessan på egen hand, ibland hade det varit sant och oftast hade det visat sig att han trots allt absolut hade behövt hjälp. Och idag kändes det som att han absolut behövde sina vänners hjälp. Varför kunde Cogo inte förklara, inte ens för sig själv. Det fanns ingen uppenbar oövervinnerlig fara, Ledzaherna hade än så länge inte visat sig vara någon större match. Och han hade besegrat Nehr förut, varje dag om och om igen under Dodges många uttagningsprov. Det fanns ingenting egentligen alls som talade för att detta skulle bli en svår konfrontation, ännu mindre varför han skulle behöva någons hjälp. Men hans instinkter varnade honom ändå, eller kanske just för att det verkade allt för enkelt. Och allt som hade lett fram till denna stund hade varit allt annat än enkelt, snarare komplicerad och mystiskt. Ja, Dodge och Djorgo hade helt rätt; Nehr fick inte underskattas. Och viktigast av allt, Nehr hade Aurora. Och även hennes förtroende, hennes tillit. Det gjorde Nehr oberäknelig och henne ännu mer sårbar än vanligt. Och det var just Auroras sårbarhet som både ville få Cogo att trycka gasen i botten men samtidigt inte ge sig in i någon strid utan omedelbar uppbackning från hans vänner. Cogo var rädd, han kunde inte förneka det. Rädd för att misslyckas. Rädd för att av misstag förvärta hela situationen om han gav sig in i det här helt ensam. Han var livrädd för att förlora henne. Just därför visste han att han borde göra som Djorgo rådde honom att göra och starta Crowbältet så fort de var ute i öppen rymd igen men samtidigt var detta en strid han helst inte ville möta på egen hand. Han tvivlade inte alls på sig själv eller vad han var kapabel till. Men var hans styrka och förmågor tillräckligt för att rädda henne? För en gång skull var Cogo mycket tveksam.

- ”Tror du att han på allvar skulle göra Prinsessan illa, Cogo?”

Hakas fråga kanske var en aning naiv men ändå fullt berättigad. De hade vetskap och bevis för att Lord Nehr planerade hemska saker i stor galaktisk skala. Men samtidigt hade Prinsessan valt att gifta sig med denne man. Hon hade förmågan att se in i folks själ och hjärtan, se deras äkta jag. Om det inte fanns något gott i Nehr alls, hur – även med det bästa lurendrejeri – kunde hon inte ha genomskådat honom för länge sedan? Många av deras tidigare fiender hade absolut velat henne illa, t.o.m. döda henne, men dessa hade de

avslöjat med en gång eller mycket snabbt därefter. Så varför var Nehr annorlunda? Kanske karln hade storslagna planer gällande galaxen men skulle tveka att faktiskt skada Prinsessan? Eller var det bara Hakas egna önsketänkande?

- ”Jag vet faktiskt inte vad jag ska tro, Haka,” svarade Cogo ärligt. - ”Det enda som min magkänsla säger mig är att jag inte vågar ta den risken med honom. Allt som jag vet, vad jag kommer ihåg av honom, är att den karln tar genvägar om han kan gynnas av det, att han inte spelar sjyst. Jag har inga illavarslande minnen av honom, snarare att han saknar mod när det verkligen gäller. Men det var många år sedan jag sist såg honom hemma på Jorden, och han verkar ha åstadkommit en hel del sedan dess.”

Det var det minsta man kunde säga om Nehr. På bara några få år hade karln blivit en ledare över en hel planet och dess totala militärmakt. Och det var där bilden av Nehr inte längre gick ihop för honom. Cogo mindes från Professor Dodges uttagsprogram att Nehr var ambitiös och egocentrisk men inte vidare skicklig på att faktiskt nå sina höga ambitioner när oddsen ställdes mot honom. Nehr hade inte saknat skicklighet, fysik eller förmågor, han hade bara inte haft tillräckligt med skicklighet att nå hela vägen. Och hans oärlighet hade fått honom utkastad från hela cyborgprojektet. Trots det hade Nehr, som en främling från Jorden, tagit total kontroll över hela Ledzah och styrde miljarder individer med järnhand. Hur hade detta kunnat ske? Hur kunde det ens vara samma person?

Kanske låg svaret i samma förmåga som hade fått Nehr utkastad från cyborgprojektet i första taget; oärlighet. Cogo visste inte tillräckligt för att ens kunna spekulera hur Nehr hade kunnat ta makten på Ledzah men hur det än hade gått till så spelade säkerligen karlns oärlighet och bluffmakeri en viktig roll. Och det gjorde det fortfarande utan tvivel.

- ”Om han redan har lagt ner så här mycket tid och ansträngning för att lura Aurora kan han vara kapabel till vad som helst,” tillade han och hans oro var tydlig i hans röst samtidigt som de alla tre äntligen lämnade den utgrävda tunneln bakom sig och nådde öppen rymd igen.

- ”Och hans planer att ta över Great King och andra världar talar enbart för att han är farlig, maktgalen och inte tvekar att ta till dödligt våld,” insköt Djorgo. - ”Ledzaherna fruktar honom, trots allt, av goda skäl.”

Ledaherna.

Så mycket av deras frågor gällande Nehr verkade inkludera Ledzaherna. Djorgos klokhet hade åter spelat en viktig roll genom att de måste visa Ledzaherna nåd till varje pris, och att enbart visa dem barmhärtighet för deras egna samvetens skull var inte hela vinsten. De storvuxna varelserna hade förmodligen inte svaret på problemet som Nehr var men de hade säkerligen en avgörande del i hur och varför Nehr hade kunnat avancera så långt det var möjligt inom deras samhälle som han hade. De måste vara svaret på gåtan hur allt hade kommit hit. Och de visste betydligt bättre exakt vad det fanns att frukta hos Nehr, ingen av cyborgerna hade någon aning vad detta kunde vara. Inte än i alla fall. Och det var därför hela den här situationen var så prekär och oberäknelig.

Medan cyborgerna steg allt högre över månens yta kunde de se både på deras radar och med bara blicken en massa skepp, små jakt- och eskortskepp till gigantiska kryssare, på långt avstånd framför dem. Alla skepp i denna flotta var på väg i samma riktning. Samma riktning som cyborgerna själva var på väg; Great King. Skeppens utseende och specifika design var redan bekant för dem från dagen tidigare. Detta var Ledzahiska skepp och de alla verkade ha kommit från samma måne som cyborgerna själva. Inte undra på att de hade slutat stöta på motstånd efter ett tag, Ledzaherna hade evakuerat basen och månen

och var redan på väg mot Great King för att troligtvis ansluta sig till resten av flottan som redan var stationerad där. Det var en imponerande syn. Och olycksbådande. Cyborgerna hade bevisat att de kunde möta Ledzaherna i eldstrid på marken man mot man. Men mot en sådan armada av så många skepp i så många storlekar och bestyckningar hade de inte en chans om de vände sig mot dem. Ett enda ord från Nehr kunde räcka för att besegla deras öde. Trots att Cogo annars levde för att bemöta överväldigande odds ville han helst överleva för att kunna skryta om det efteråt. Han ville bevisa sitt mod och oövervinnerlighet som den mäktigaste cyborgerna någonsin skapad, inte att han var självmordsbenägen. Men inte ens han skulle överleva mot alla dessa motståndare om de anföll samtidigt. Inte ens han, det insåg han direkt. Än mindre ville han förlora Haka och Djorgo i en sådan meningslös konfrontation. Ledzaherna var för många, det var den enkla sanningen. Nej, rå styrka och självförtroende var inte lösningen den här gången. De måste vara smarta och taktiska. Men hur? Och *vad* skulle de göra? Vad *kunde* de göra?

Cogo var rådlös, det enorma antalet skepp framför hans ögon verkade blockera inte bara hans väg till Great King men också hans förmåga att tänka rationellt just nu. Och just därför fortsatte han tills vidare att flyga tillsammans med sina två kamrater i stället för att gå in i Crowbältet. Att anlända innan dem utan att ha en fungerande plan verkade vara idioti i denna stund och därför ville han avvakta en stund till. Dessutom, även om han faktiskt via Crowbältet skulle kunna slinka förbi den här armadan på något mirakulöst sätt så ville han inte lämna Haka och Djorgo ensamma att bemöta så många. Hans plikt var att beskydda Drottningen av Great King. Aurora var hans livs kärlek. Men hon var inte den enda Cogo älskade. Haka och Djorgo hade enorma platser i hans hjärta också och det var även hans plikt, som deras vän, att beskydda dem också. Nej, han kunde inte överge dem. Aurora var förvisso i fara men så länge bröllopsceremonin pågick skulle förhoppningsvis ingenting hotfullt hända henne. Det var en lustig paradox i hela situationen. Enda sedan igår kväll hade Cogo inte velat något annat än att stoppa detta vansinne till bröllopet. Men just nu var det ironiskt nog samma bröllop som, förhoppningsvis, gav Aurora det enda skydd som fanns att tillgå för ögonblicket. Nehr ville uppenbarligen gifta sig med henne och borde därmed inte göra något förrän efter vigseln var över. Cogo hatade situationen men vad kunde han annars göra? Hela hans horisont bestod av Universums oändlighet, mitt i detta svävade Great King och i hans väg däremellan nästan oräkneliga Ledzahiska skepp. Nej, inte ens med Crowbältet skulle han komma förbi dem, deras formation var för tät. Och att ta en omväg runt dem var meningslös eftersom han skulle tvingas åka så långt ut ifrån Great King att öka farten skulle inte längre vinna någon tid. Och det fanns ändå ingen garanti att han skulle kunna ta sig igenom blockaden i alla fall. Han skulle kunna slå ut många av dem, inkluderat de största kryssarna. Men oavsett hur stark eller snabb han är var, hur mäktig Astrolansen än gjorde honom, så skulle han aldrig kunna slå ut dem alla. Inte ens med Hakas och Djorgos hjälp. Detta var ett slag, ett krig, som de aldrig skulle kunna vinna. Det var förmodligen också det Nehr räknade med.

Tala aldrig om för en soldat att han inte förstår vad krig kostar.

Plötsligt mindes Cogo att Djorgo hade sagt honom dessa ord vid något tillfälle under deras gemensamma resa mot Great King nu långt mer än ett år sedan. Han kunde inte längre minnas varför Djorgo hade sagt dessa starka, påtagliga ord eller i vilket sammanhang men orden i sig och deras betydelse hade stannat kvar i hans tankar. Och aldrig hade dessa ord och vad de betydde i praktiken varit mer påtagliga än i just denna stund. För första gången någonsin lämnade stridens tjusning efter sig endast en bitter smak i munnen på honom, trots att ingen strid hade startat än. Ingen av cyborgerna sa

någonting, de alla tre stirrade lika fixerat mot det numerära motståndet i deras väg. Och de alla tre hade samma reaktion mot detta överväldigande odds. De var redan besegrade innan de ens hade hunnit starta, det hade aldrig hänt förut. Aldrig i hela hans liv hade Cogo någonsin sett så många skepp på en och samma gång. Om de gav sig in i öppen rymdstrid med Ledzaherna skulle det bli ett fruktansvärt blodbad! Och ingen av de tre cyborgerna skulle i längden överleva. Det var ingen spekulaton.

Och om de dog skulle Aurora gå förlorad.

Om hon gick förlorad skulle Vintergatan upphöra att existera som den gjorde idag.

Detta var ett krig de inte hade råd att förlora. De hade inte ens råd med oavgjort. Och om de skulle döda varenda Ledzaher som kom i deras väg skulle det ändå inte vara en seger. Det skulle bli för mycket död och förintelse. För mycket oacceptabel död. Som en soldat, som en krigare och beskyddare, förstod Cogo detta fullt ut. De måste hitta en annan lösning. Men hur? Och vilken?

Och hur i helvete skulle de kunna ta sig förbi den enorma Ledzahiska armadan utan att bli upptäckta, stoppade eller förintade!?

- ”Deras närvaro kommer att vara påtaglig både nere på ytan såsom runt Great King självt, speciellt i området där bröllopet äger rum,” påpekade Cogo tillslut. De behövde en plan, snabbt, och ingen av dem kunde tänka ut någon om de fortsatte att stirra på den Ledzahiska armadan gapandes som fågelholkar.

- ”Risken är stor att de kommer att försöka stoppa oss igen, precis som tidigare,” påminde han även om detta faktum var redan högst sannolikt och inte behövde påtalas egentligen. - ”Anser du att vi ändå ska fortsätta att skona Ledzaherna om vi kan, Djorgo?”

- ”Absolut!” insisterade Djorgo utan tvekan. - ”Så långt som det är möjligt, precis som vi gjorde inne i basen. Nehrs taktik verkar vara att han förlitar sig på Ledzahernas fullständiga stöd. Om vi kan övertyga Ledzaherna att kämpa med oss istället för emot oss, om vi kan få dem att revoltera mot Nehr så har otroligt mycket redan vunnits.” Cogo rynkade pannan skeptiskt. Det var en sak att skona mindre antal Ledzaher i närstrid på marken. Men tusentals av dem ombord på deras skepp ute i rymdens vakuum var något helt annat.

- ”Och hur ska vi kunna övertyga dem att göra det?” undrade han. - ”Vi har inte precis lyckats hittills.”

Djorgo flinade självsäkert för sig själv under den blå hjälmen.

- ”Oroa dig inte för det, Cogo,” svarade han hoppfullt. - ”Jag misstänker att en revolt från deras egen sida redan är på gång, och om jag har rätt måste vi finnas där för att hjälpa dem. Men oavsett hur Ledzaherna kommer att agera från och med nu måste vi hantera situationen med försiktighet. Vår främsta och enda prioritet just nu måste vara att föra Prinsessan i säkerhet långt ifrån Nehr. När väl det är gjort måste vi trygga Great King i sig och lokalbefolkningen.”

- ”Överenskommet!” svarade Cogo utan tvekan och Haka höll med. De hade ännu ingen plan på hur de skulle ta sig till Great King men de var alla tre i alla fall överens om vad deras slutmål var. Situationen var just nu för invecklad för att kunna planeras i alla fall, de skulle absolut bli tvingade att improvisera. Det hade de ofta gjort förut med framgång, det var en av Cogos främsta specialiteter utöver hans cyborgförmågor. Att agera på ett ögonblick var aldrig ett problem för honom. Skillnaden den här gången var att det fanns så otroligt mycket mer än normalt att ta hänsyn till.

- ”Båda är byten som Nehr är ute efter och han lär inte ge upp något av dem bara för att vi visar oss,” fortsatte Cogo medan han tänkte högt. - ”Vår närvaro borde rent utav vara

förväntad, vi blev ju faktiskt inbjudna till det här bröllopet. Så var beredda på strid! Vad Nehr än planerar så har han gjort det länge.”

- ”Högst troligt under många år, kanske redan innan vår resa mot Great King ens började,” vågade Djorgo gissa. - ”Att skaffa sig tillräckligt med resurser att ta över en hel galax med militärmakt är ingenting man gör på kort tid. Så han väntar garanterat på oss. Och Prinsessan är lika mycket ett lockbete som ett krigsbyte.”

Med andra ord, hon var Nehrs gisslan. Det hade hon varit hela tiden, hon hade bara inte vetat om det själv, ingen av dem hade vetat, eftersom Nehr höll henne fången utan bur. Det perfekta sättet att locka de tre cyborgerna i fällan. Djorgo kramade styrreglagen hårdare. Bara för att han var disciplinerad nog att hantera sin ilska betydde det inte att han inte kände ilska.

- ”Att få henne i säkerhet ifrån Nehr är avgörande!” muttrade han.

- ”Så ni tror att alltihop är en fälla?” frågade Haka bara för att vara helt säker på att han förstod sina två vänner fullt ut.

- ”Det är utan tvekan en fälla,” svarade Cogo ärligt och illavarslande. - ”Jag önskar bara att jag förstod varför.”

Det saknades fortfarande bitar i det här mysteriet. De visste nu vad Nehrs ambitioner var. Men inte varför.

’Vad är du egentligen ute efter, Nehr? Varför hatar du mig så starkt att du går så här långt bara för att få tag i mig?’

Cogo skakade på huvudet för sig själv medan han försökte få klarhet i vad som egentligen hände, och varför. Nehr hatade honom för hur det hade gått i Dodges cyborgprogram, det var uppenbart efter vad Professorn tidigare hade berättat den här morgonen. Men var verkligen det tillräckligt för att deklarerat krig mot hela galaxen? För ett misslyckande som egentligen var betydligt mer Nehrs eget fel än någon annans, och som dessutom hade hänt för flera år sedan nu? Men de som är hatiska har svårt för att släppa taget, eller kan det helt enkelt inte. Cogo förstod att Nehr kanske föredrog att lägga skulden på honom i stället för att ta eget ansvar för sitt misslyckande att bli Dodges ultimata cyborg, men om Nehrs problem låg med honom varför drog han in Aurora i denna hämnd och hela galaxen med henne? Varför förslava planeten Ledzah när allt han behövde göra var att söka upp Cogo?

Kanske för att utan en hel planets armé och armada i ryggen skulle Nehr aldrig våga konfrontera honom? Det lät logiskt med hur Cogo mindes Nehr som alltid hade backat när oddsen blev för stora. Men handlade allt detta verkligen enbart om gammal besvikelse och möjlig hämnd? Var det verkligen allt som drev Nehr till att göra något så här bokstavligt galaktiskt? Verkade minst sagt överdrivet. Nej, det måste vara mer. Mer orsaker som Cogo ännu inte kände till.

Haka lutade sig framåt för att se bättre vad hans radar visade. Såg han rätt? Jo, det gjorde han. Det Ledzahiska armadan uppträdde som ett moln av små punkter, kompakt tryckta mot varandra på radarbilden. Men inte så mycket längre som tidigare. Det var en förändring på radarbilden. En stor del av armadan av skepp rörde sig sakta men säkert bort ifrån varandra och skapade ett litet men klart synligt tomrum.

- ”Jag ser en lucka i Ledzahernas formation!” utbrast Haka och hoppades att hans två kamrater såg samma sak som han gjorde. - ”Ett misstag från deras sida?”

Djorgo förde tillbaka sätet i Starcopper och aktiverade sitt periskop för en tydligare visuell bild. Periskopet kunde tydligt bekräfta vad Starbods radar hade snappat upp.

- ”Eller något de kanske gör medvetet för oss!” påpekade Djorgo aningen exalterat.

Formationen var mycket riktigt bruten och en tydlig cirkulär lucka hade skapats, mitt i deras väg och mer än tillräckligt stor för de alla tre att åka igenom om de skulle välja att göra det. Djorgo vägrade tro att det var en tillfällighet eller ett högst osannolikt misstag utfört av åtskilliga hundratals Ledzahiska skepp samtidigt. Det fanns ingen logik i det och skulle bryta mot fysikens lagar. Inga Ledzahiska skepp visade några tecken på brand eller andra skador eller styrfel så luckan kunde inte bero på någon plötslig olycka. Och om detta var en fälla, om Ledzaherna visste om att cyborgerna följde efter dem på avstånd, så var det en ganska meningslös fälla att gillra för att locka dem närmare. Allt som Ledzaherna behövde göra var att vända om och attackera dem rakt på. Deras överlägsna antal skulle räcka i detta läge. Nej, denna plötsliga lucka i formationen sa Djorgo någonting helt annat, något betydligt mer positivt och vad han hade anat redan från början. Det enda problemet var att han hade inga konkreta bevis på att Ledzaherna medvetet släppte igenom dem till Great King. Men i den rådande situationen kanske bevis var strunt samma.

Cogo såg samma sak också, både på radarn och att bara titta ut genom cockpit. Luckan var tydligt synlig nu med bara blicken. Det var som om hjärtat gjorde ett skutt av förväntan och hoppfullhet i bröstet på honom. Nu hade de chansen!

- "Oavsett, det är en möjlighet vi inte får missa!" utbrast han.

Djorgo kunde inte ha hållit med mindre.

- "Åk, Cogo!" beordrade han - "Vi kommer så fort vi kan."

- "Låt mig inte vänta för länge på er," påminde Cogo. - "Jag kommer att behöva er där nere."

Han menade varje ord han sa. Cogo visste inte riktigt varför, det var så olikt honom att brista i sitt eget självförtroende. Men detta handlade inte om någon brist på tro. Vad som än väntade på honom nere på Great King så skulle det vara starkt, oförutsägbart och redo för honom. Cogo ville ha Haka och Djorgo vid hans sida i denna strid, så enkelt var det. Detta var lika mycket deras strid som hans. Allas framtid hängde på detta.

- "Crowbältet!"

Cogo tryckte gasen i botten och Starcrow accelererade och sköt fram genom rymden som en komet. På ett ögonblick nådde han fram till den Ledzahiska armadan, passerade den och fortsatte ohindrat genom det gap i flottans formation som hade skapats. Trots den otroliga hastigheten kunde man ändå uppfatta Starcrow med blotta ögat om man tittade i rätt riktning vid rätt tidpunkt och med så många ögon och högteknologiska radarinstrument måste åtminstone någon inom den Ledzahiska flottan ha sett honom passera dem. Trots det hände ingenting. Cogo undersökte sin dator bara för att vara helt säker men inte ett enda Ledzahiskt skepp försökte ens att målsöka Starcrow med något vapen eller hindra honom på något annat sätt. Kunde bero på att de verkligen hade blivit överraskade av hans närvaro och helt enkelt inte hann reagera. Men Cogo började allt mer tro på Djorgos teori om att Ledzaherna, några av dem i alla fall, började ta sitt förnuft till fånga och anslöt sig till den rätta sidan. Det var för bra för att vara sant att luckan i formationen skapades med sådan timing precis när han absolut var tvungen att passera armadan för att kunna ta sig till Great King. Oftast när något var för bra för att vara sant betydde det att något illa var i görningen och att det egentligen inte alls var så bra som det verkade. Men kanske, för en enda gång skull, betydde det verkligen det som det verkade? Cogo var inte den som var skrockfull oavsett och hade inte tid att reflektera mer över den sanna avsikten hos den Ledzahiska flottan. Han hoppades bara att Haka och Djorgo skulle ta sig förbi Ledzaherna lika smärtfritt som han själv trots att de färdades i normal

rymdfart. Att alltihop inte var en stor fälla trots allt. Han hade ingen lust att rädda dem från en ny cell igen under samma dag. Cogo föredrog att rädda en annan han höll kär under återstoden av den här dagen.

Great Kings atmosfär närmade sig och Starcrow gick ur Crowbältet. I ett kort ögonblick tog Cogo fram månstenen som han fortfarande hade undanstoppad ombord på Starcrow. Han smekte den ömsint med sin rödklädda hand som om det hade varit hennes gyllene hår eller mjuka, lena hy. Cogo visste nu mycket väl hur bägge kändes att beröra, det var inte längre något som han endast kunde drömma eller gissa om. Natten han hade spenderat med henne var så mycket mer än att hans allra innersta dröm och önskan hade gått i uppfyllelse. I ett års tid hade han känt sig vilsen igen, precis som han gjorde innan Doktor Kitty hade låst in honom på Månen, om ändock inte lika aggressivt vilsen men ändå vilsen. Men inte nu längre. Han hade åter ett mål i livet, en mening. Men kanske ännu viktigare än det; Cogo visste nu att Aurora älskade honom. Och denna vetskap gjorde honom starkare än vad han någonsin hade varit tidigare. Hon höll inte bara av honom som en vän, hennes kärlek var bortom vänskap. Hon älskade honom så som han älskade henne. Det fanns inget större erkännande som livet kunde erbjuda honom än vetskapen om att Aurora älskade honom. Och det var en vetskap, en styrka, som ingenting skulle kunna ta ifrån honom igen. Att få vara tillsammans med henne på nytt, att få älska med henne igen, det spelade egentligen ingen roll. Naturligtvis drömde Cogo om det, hans barnsligt förälskade hjärta längtade desperat efter henne, att få röra vid henne på nytt på det intima sätt som bara älskande gör. Men han räknade blankt med att så skulle aldrig ske igen, oavsett hur den här dagen skulle sluta. Och det gjorde honom faktiskt inte så ledsen eller besviken som han trodde att det skulle göra. Han visste nu vad sann lycka var. Det enda som betydde något nu var hennes säkerhet. Och det var hans livs uppgift att garantera hennes säkerhet. Det var anledningen till hans existens, det var han övertygad om nu.

Månstenen glänste ljusblått i stark kontrast mot hans röda handske, precis som hennes ögon. Medan markytan under honom kom allt närmare slöt Cogo näven om stenen och höll den en stund mot bröstkorgen vid hans hjärta. Samma näve som med lätthet hade styrkan att krossa vilken sten som helst i samma storlek omslöt och skyddade nu den här stenen ömsint och kärleksfullt. Det var detta som Aurora hade gett honom, vad hon hade lärt honom. Hon hade förmått denna oerhörda styrka att bli mild och försiktig. Hon hade tämjat hans ilska, ersatt hans ego och raseri med disciplin och medkänsla. Kaos hade förvandlats till kontroll. På sätt och vis hade Cogo också ursprungligen varit ett monster som Aurora hade lyckats rädda, inte genom att återställa galaxenergin men med en kraft som kanske var ännu mäktigare. Hennes godhet hade återuppväckt hans kärlek till honom själv och inte bara till de speciella förmågor som hans cyborgimplantat gav honom. Alla hans styrkor fanns kvar, ingenting hade berövats från honom. Ändå var allt annorlunda nu. All hans styrka tjänade ett nytt syfte, det syfte som de ursprungligen var ämnade för men som han ett tag hade negligerat och istället lagt på hans ego. Den tidens dumheter var förbi. Cogo var en bättre man idag. Och han hade Aurora att tacka för det. Det minsta han kunde göra i gengäld var att beskydda henne med all hans styrka, med hans liv, mot allt ont som ville henne illa. Och det fanns en ondska precis på hennes tröskel i denna stund! Och den sträckte sig efter hennes hand!

Det fick inte ske!

- ”Aurora, min älskade Aurora, håll ut! Jag ska rädda dig snart!”

Cogo styrde Starcrow i låg bana, endast 100 meter ovanför markytan. Han brydde sig inte om ifall någon på marken kunde upptäcka honom, det var den Ledzahiska flottan som nu cirkulerade stora delar av Great King som han ville hålla låg profil ifrån. Ändå anade han att de visste att han var här. Djorgo måste haft rätt, den där luckan i formationen kunde inte ha uppstått av misstag eller av någon olycka. Han kastade en blick uppåt över axeln mot himlen ovanför. Det fanns så många skepp där uppe nu precis ovanför atmosfären att solljuset emellanåt hade svårt att nå hela vägen ner till ytan. Vädret var egentligen strålande men Ledzahernas närvaro gav hela planeten en dag som om vädret var mycket molnigt med inte många plusgrader, som en kall höstdag. Det var symboliskt talande; detta skulle vara en dag av glädje och firande i och med Drottningens bröllop men faran hängde över dem alla som mörka moln som stängde ute både ljus och värme. Ledzaherna kanske inte var onda egentligen men de följde ändå Nehrs order och förde därför också med sig hans mörker. Att se Great King av alla planeter i hela Vintergatan falla sakta men säkert in i mörker var en otäck känsla, ett faktum som absolut inte fick ske under några omständigheter. Cogo var fullt beredd att stoppa denna galenskap men han var fortfarande osäker på hur det skulle gå till. Ledzaherna kunde individuellt eller i mindre grupper bli besegrade, inga problem. Men han hade i långa loppet ingen chans mot en hel armé och så länge så många beskyddade Nehr och lydde hans order var inte anfall bästa försvar i nuläget. De måste isolera Nehr från Ledzaherna på något sätt så de kunde fokusera enbart på honom och föra Aurora i säkerhet. Men hur det skulle gå till hade Cogo ingen aning om än. Men det skulle inte hindra honom från att försöka. Han hoppades bara att Haka och Djorgo kunde säkert ta sig ner till ytan så snart som möjligt. Mot dessa odds kände Cogo sig inte lika stursk som han annars brukade vara. Han behövde sina vänners hjälp.

Han riktade blicken framåt igen. Han visste vart han skulle. Den stora pyramiden tornade upp sig i horisonten och snart såg han både Auroras villa och den lilla staden intill. Han flög vidare mot pyramiden vars magiska sken började bli den enda ordentliga ljuskällan i området när den Ledzahiska flottan allt eftersom skymde solljuset. På sätt och vis var bristen på solljus en fördel för honom när han närmade sig sin destination. I skugga smälte Starcrow lättare in. Men egentligen brydde Cogo sig inte mycket om längre om han var upptäckt eller inte. Han skulle strax göra sin entré klar och tydlig för alla i alla fall.

Han kunde nu se sitt slutmål långt där framme. Det var en stor dalgång strax bortom den stora pyramiden. Aurora hade kvällen innan berättat att det var där de hade bestämt att hålla själva bröllopsceremonin. Dalen var som en naturlig sal, både djup och bred så att både lokalbefolkningen och många av de Ledzaher som var inbjudna kunde närvara med gott med utrymme. Det var en perfekt plats för ett bröllop, naturligt vackert med hög romantisk stämning. Men också en bra plats för ett bakhåll. Till fots fanns bara en enda väg in, som dessutom bara var tio meter bred. Om panik skulle uppstå inne i dalen och många ville fly samtidigt skulle många bli skadade på vägen ut. Naturligtvis hade det varit Nehrs idé att hålla bröllopet i dalen, Cogo var inte det minsta förvånad. En romantisk plats för att lura Aurora men också en taktisk plats om man ville gillra en fälla och förhindra att den blivande bruden kunde fly därifrån. Med lokalbefolkningen också närvarande fanns det tillräckligt många oskyldiga att oroa sig för. Nehr var ondskefullt smart. Men just hur smart var han egentligen? Cogo var mer än villig att testa Nehrs intelligens en gång för alla. Under Professor Dodges uttagningsprogram hade det räckt att vara starkare och snabbare. Och framförallt modigare. För Prinsessans skull var hans mod

kanske ännu starkare än hans cyborgkrafter. Det hade det alltid varit så länge han hade känt henne.

Men skulle det räcka även den här gången?

Dalen närmade sig och Cogo började spana efter en lämplig landningsplats. Så nära som möjligt borde ju duga. Och han var ju bjuden till ceremonin så de kunde knappast neka honom inträde. Och även om de gjorde det skulle han inte låta någon komma i vägen för honom. Han var så nära nu. Om det inte hade varit för att ha räddat Haka och Djorgo på den där månen så ångrade han nu bittert att han hade varit så dum och gett sig av från Great King över huvud taget, även om Aurora hade önskat det.

Det var då något fångade hans uppmärksamhet i högra ögonvrån.

Först var det den mycket bekanta silhuetten av Queen Cosmos. Hon stod parkerad ett par hundra meter intill ingången till dalen och åsynen av det stora skeppet som hade varit hans hem under den tveklöst viktigaste delen av hans liv återväckte många starka minnen hos Cogo och även om alla minnen kanske inte var så goda så kände han enbart glädje och lycka av att återse Cosmos igen. Förutom att han bara dagar innan hade återsett skeppet för första gången på över ett år och åter fått resa ombord henne tillsammans med Aurora igen så kände han sig dessutom ännu lugnare av vetskapen att Cosmos nu fanns så nära till hands och till synes i gott skick. Om de skulle behöva evakuera Aurora både snabbt och så säkert som möjligt härifrån var Cosmos ett idealiskt alternativ. Visst, att föra henne till säkerhet med Starcrow innebar det snabbaste alternativet de hade men Aurora skulle aldrig överleva Crowbältet. Cosmos var betydligt långsammare, hon skulle säkerligen bli upphunnen av Ledzahernas kryssare och garanterat av deras jaktskepp, men var samtidigt ett flygande fort i rymden som hon var mycket bekant med och också hade allting som hon behövde för att överleva, även om Aurora lämnades helt ensam. Allt som kunde hjälpa dem, alla tillgångar, var till deras fördel. Ännu mer gladdes Cogo över det faktum att inga Ledzaher fanns stationerade i närheten av Cosmos, det kunde göra saker och ting enklare. Det var underligt att ingen verkade vakta skeppet med tanke på den annars stora Ledzahiska närvaron men kanske de och Nehr kände sig så självsäkra på sin seger att de ansåg att vakta Queen Cosmos var slöseri med resurser. Kanske grep han efter halmstrån med sina förhoppningar men det var han van vid. De hade mött stora odds förr, och överlevt. Ibland på ren tur.

Någonting annat däremot, strax bortom Queen Cosmos, drog till sig Cogos uppmärksamhet ännu mer, något som till skillnad från Cosmos inte väckte varma känslor.

Först var han övertygad om att han inbillade sig och Cogo blundade hårt ett par sekunder innan han öppnade ögonen på nytt. Men synen var exakt den samma när han tittade igen. Han flämtade till och hans blick vidgades. Hjärtat bultade allt hårdare i hans bröst. Plötsligt kände han en vidrig smak i munnen, som om han hade påtvingats något äckligt att svälja mot hans vilja och hans kropp ville stöta ut det igen, och han kände sig illamående. Om Queen Cosmos var påminnelsen om hans bästa tid i livet så var detta ett av hans värsta.

Det var ett rymdskepp.

Men inte vilket skepp som helst.

Det var ett bestyckat, litet stridsskepp i svarta och blåa färger med plats för enbart en person, dess pilot. Cogo hade sett det här skeppet förut. En gång i hans barndom hemma på Jorden. Och igen för bara några dagar sedan, som det minne av första gången som

Auroras mentala krafter hade återskapat när han hade låtit henne se hans inre tankar och minnen. Vad han såg här och nu var lika verkligt som första gången för så många år sedan men väckte samma otäcka minnen som den telepatiska kontakten med Aurora hade återuppväckt bara dagar tidigare. Cogo skakade åter på huvudet medan han flög närmare med Starcrow.

- ”Nej..! Nej, det kan inte vara..!?”

Men det var det.

Det var samma skepp. Utan tvekan.

Men hur kunde det vara det?

Och här!? Nu!? På Great King!?

Cogo tog Starcrow ned för landning och parkerade slutligen cirka 50 meter ifrån det andra stridsskeppet. Cockpiten öppnades men Cogo satt kvar ett ögonblick medan han sakta tog av sig sin rödvita hjälm. Hans blå ögon var fixerade på det svartblåa skeppet bara ett stenkast ifrån honom. Det stod där obemannat och oskyldigt men Cogo såg något helt annat. Slutligen ställde han sig upp, lämnade kvar hjälmen i cockpit och hoppade ut ur Starcrow. Sakta, nästan som i trans, gick han steg för steg mot det andra stridsskeppet. Det var på ett liknande sätt som han hade sett det första gången, i alla fall var det så hans barndomsminne var. Men Cogo visste bättre nu när han var vuxen och mycket erfaren av rymdresande. Hemma på Jorden hade det här skeppet inte sakta flugit rakt mot honom, liten som han hade varit då hade han bara uppfattat det så, eller så var det bara hans traumatiska minnen som inte kunde återge händelsen på rätt sätt. Spelade ingen roll. Känsloerna var nu de samma. Och de gjorde ont. Fruktansvärt ont.

Han kunde se Arcie framför sig, som om hans minnen projicerade en holografisk bild av henne. Cogo visste att hon egentligen inte var här, hans barndomsvän som hade räddat honom som bebis och tagit hand om honom enda tills den där ödesdigra dagen då det här stridsskeppet dök upp från ingenstans, hon var bara en bild i hans tankar. Sedan många år tillbaka hade Cogo kämpat med att bara minnas hur Arcie hade sett ut, bilderna av henne bleknade med tiden. Men tack vare Auroras telepatiska hjälp häromdagen och nu synen av det här lilla skeppet så blev alla hans minnen av Arcie lika tydliga för honom igen som om det hade varit igår han sist såg henne. Att plötsligt minnas Arcie igen med sådan tydlighet, hennes bleka hy, bruna hår, gröna ögon och de slitna kläderna hon alltid hade burit med stolthet var en starkt överväldigande känsla för honom. Hon var vacker och lika ung som han mindes henne. Han kämpade för att minnas henne i livet, inte hur illa sargad hon hade blivit som död. Men det var svårt att ignorera det fruktansvärda som hade skett den där dagen. Tårar bildades i Cogos ögon medan han fortfarande fortsatte att sakta närma sig skeppet. Arcie hade varit hela hans värld när han var barn. Hon hade varit både som en mamma och storasyster. Tack vare henne kunde han både läsa och skriva trots att han aldrig hade haft någon skolgång. Hon hade lärt honom värdet av lojalitet och medkänsla, och hur man överlever. När han själv hade velat ta till våld för att få behålla den sista brödfödan hade Arcie påmint honom om att ibland måste man dela med sig till andra. Nästa gång kanske de delar med sig till dig när du ingenting har för de minns att du hjälpte dem när de var i nöd. Trots att deras liv hade varit hårt och utsatt så hade Arcie haft rätt. De hade haft lättare att överleva med andra allierade gatubarn omkring dem än att leva isolerat bara de två. Cogo hade älskat henne och beundrat henne. Och plötsligt en dag så hade hon inte funnits längre. En sista gång hade hon räddat hans liv och dött själv i hans ställe. Skulden han kände för att han fick leva istället för henne och hatet mot vem det än hade varit bakom spakarna på det där skeppet hade aldrig helt slocknat. Cogo hade

alltid övertygad hävdade att vad som hade hänt var ingen olycka. Någon hade medvetet siktat in sig på honom och försökt döda honom, men missat tack vare Arcies hjältemod. Det var tack vare henne som Cogo själv ville bli en hjälte, varför han ville beskydda dem som behövde hans hjälp med de superkrafter som cyborg som han hade fått. På nästan alla sätt var Arcie fortfarande hela hans värld, hans identitet, hans inspiration. Och nu stod han framför samma lilla stridsskepp som för alltid hade ändrat hans liv den där dagen. Samma skepp som hade tagit henne ifrån honom. Känslan av déjà vu var enorm. Och den var inte behaglig.

- "Hallå!"

Någonting en bit bort till vänster om honom lyckades äntligen bryta Cogos fixering på det lilla rymdskeppet och drog till sig hans uppmärksamhet, om än till en början motvilligt. Det visade sig att det här området inte var helt öde eller obebokat trots allt. En ensam Ledzahisk soldat, iklädd den sedvanliga rostfärgade rustningen och med ett långt spjut i handen närmade sig honom med försiktighet men med tydlig avsikt att få hans uppmärksamhet. Ledzahn fortsatte att ropa åt honom, och verkade av allt att döma ha gjort så under en längre stund sedan Cogo hade landat, men det var först nu som Cogo ens lade märke till soldaten och hans upprörda röst. Faktum var att Cogo inte ens uppfattade vad Ledzahn gapade om, han hörde rösten klart och tydligt men han lyssnade inte. Cogo var inte intresserad av vad denna menige soldat hade att fråga honom, däremot hade han själv frågor att ställa.

- "Du där!" ropade han mot den Ledzahiska soldaten och pekade mot det lilla svartblåa stridsskeppet. - "Vems är det där skeppet?"

- "Lord Nehrs, förstås. Det där är hans privata skepp och stolthet."

Det kändes som om en iskall hand omslöt hela hans kropp och själ, försiktigt till en början som en simpel smekning men sedan snabbt allt hårdare och skoningslöst. Det fick Cogo att rysa och skaka, men mer av ren ilska än av rädsla. Han blick mörknade.

- "Det borde jag ha förstått!"

Egentligen var Cogo inte alls förvånad. Han hade anat det hela tiden från första stund han såg skeppet. Varför skulle han annars finna just detta skepp här av alla otaliga platser i hela Vintergatan? Och nu? Och designen, om än gammal och omodern numera, var tydligt från Jordan, inte alls Ledzahisk. Det fanns bara en enda logisk förklaring till hur och varför skeppet var här. Dess ägare befann sig också här. Men att få det bekräftat hade ändå en större inverkan än han först anat. Han visste redan att ondska låg bakom allt som hände men att den skulle gå så långt tillbaka i tiden, till honom själv och hans egen barndom, var vad som verkligen skrämde honom. Dodge hade redan berättat om Nehrs oresonbara beteende under uttagningarna i cyborgprojektet och hur han hade försökt stjäla hemlig cyborginformation innan han försvann. Att Nehr ogillade honom var det inget tvivel om längre, det hade Cogo anat redan när uttagningarna och gallringarna i de många och krävande tävlingarna hade pågått, han hade bara inte brytt sig så mycket om Nehrs gnälliga nycker där och då. Hans mål hade inte varit att skaffa sig vänner. Hans enda ambition hade varit att vinna och inte låta sig bli distraherad av sina konkurrenter, och i slutändan hade han ju också vunnit. Men faktumet att just det här lilla skeppet, exakt samma skepp som hade dödat Arcie när det nästan hade dödat honom själv som barn, och att just detta skepp tillhörde Nehr måste ju antyda att hans egen historia med Nehr inte kunde ha börjat under Professor Dodges cyborgprogram! Men hur var det möjligt? Cogo hade inget minne av Nehr alls från när han var barn.

Eller?

Auroras telepatiska krafter hade hjälpt honom att minnas sådant som sedan länge var glömt eller förträngt. Men hennes förmågor hade gjort mer än så. Ibland kunde Cogo fortfarande känna det inom sig, hennes närvaro i hans sinne. Det gick inte att förklara, det var inte någon röst eller någon fysisk känsla. Hennes speciella förmågor fanns helt enkelt bara kvar inom honom, som ett eko, ett efterlämnat fingeravtryck, en känsla av närvaro. Och det var bara ibland han kunde erinra det. Kunde han göra det nu? Kunde hennes förmågor fortfarande hjälpa honom minnas även om hon inte var här för att hjälpa honom? Det var lite långsökt, i ärlighetens namn kanske t.o.m. absurt att tro att det var realistiskt möjligt, men Cogo ville testa något. Han hade ändå ingenting att förlora på det. Han fortsatte att närma sig det lilla stridsskeppet, Nehrs skepp, och nu med allt mer bestämda steg. Den Ledzahiske soldaten började protestera.

- "Ursäkta, vad håller du på med!? Ingen får gå i närheten av Lord Nehrs skepp!"

Cogo ignorerade soldaten fullständigt. Inget som denne Ledzaher kunde säga eller göra kunde mäta sig med den vrede som för varje steg närmare skeppet han kom växte i hans själ och hjärta. För med varje steg blev den inre bilden tydligare. Cogo stirrade fokuserat mot skeppets obemannade cockpit, in genom dess ruta, och han kunde se!

Ett ansikte uppenbarade sig för honom i den annars tomma förarplatsen. Antingen hade han blivit helt tokig på riktigt eller så hade han gissat rätt; tack vare Auroras telepatiska förmågor kunde Cogo nu minnas ansiktet på den person som hade styrt det här skeppet den där ödesdigra dagen i hans barndom. Han hade aldrig kunnat minnas något ansikte tidigare och hade alltid skyllt orsaken på att han hade varit så ung när det hände och att allt hade hänt så fort och att allt hade slutat så traumatiskt för honom att han inte ville minnas i alla fall. Cogo ville egentligen inte minnas nu heller men den mer dunkla sidan av honom, den som en gång hade fått honom inspärrad på Månen, den dunkla sida av honom som han inte längre ville vara och hade kämpat länge med nu att förskjuta till hans förflutna, den sidan av honom ville absolut minnas!

Han kom tillslut enda fram till skeppet och lade vänster hand på kanten på dess nos, hans fingrar darrade när han gjorde så. I denna stund rörde han vid exakt samma yta som hade dödat Arcie. Inga spår från den incidenten fanns naturligtvis kvar på skeppets skrov men det var oväsentligt. Med allt större vrede stirrade Cogo åter in i cockpit. Ansiktet bakom spakarna var nu så tydligt för hans inre syn att han nästan kunde tro att det verkligen satt någon där på den annars obemannade förarplatsen.

- "Du..!" väste han. - "Det var du!"

Det var ett manligt ansikte han såg. I ungefär samma ålder som Cogo själv var i nu, kanske något år yngre t.o.m. Det var ett ansikte med stiliga drag. Blek hy, kraftigt mörkbrunt hår nästan på gränsen till svart. Och ögonen, så starkt mörkblå att de framstod som ännu svartare än håret, de stirrade tillbaka på honom med ett övertygat mord i blicken. Detta var inte reaktionen från en pilot som gjorde allt för att undvika en katastrof, detta var blicken hos en mördare som visste vad han höll på med. Det var en blick, ett ansikte, som Cogo kände igen. Trots att han själv där och då fortfarande bara hade varit ett barn och allt hade hänt så fort så hade han hunnit uppfatta ansiktet på personen som styrde det här skeppet. Nu, äntligen, klarnade minnet. Men inte enbart med Auroras tidigare hjälp. Cogo kände igen ansiktet för han hade sett det så sent som igår kväll!

Mannen från igår kväll var äldre nu, i tidiga trettioårsåldern, och hade utvecklat små underliga utväxter vid hårfästet och ansiktet verkade därför aningen mindre mänskligt. Men det spelade ingen roll. Likheten var fullt påtaglig och uppenbar. Det var samma ansikte, samma man.

Det var Lord Nehr.

Auroras fästman.

Cogos forne konkurrent under Dodges cyborgprogram.

Arcies mördare.

- ”Det var alltid *du!*”

I knappt kontrollerat raseri kramade Cogo ihop greppet med vänsterhanden med sådan styrka att den yttre metallen på skeppets nos började ge vika. Allt större inåtgående bucklor uppstod och sprickor spred sig längs med skeppet. Skrovet gav ifrån sig otäcka knäppande ljud när det allt mer gav vika. Den enorma påfrestningen på hans hand blev snabbt allt mer smärtsam ju mer han kanaliserade sin styrka till sitt grepp men Cogo märkte det knappt. Allt han förnimmade var minnet av Arcie, hennes bleka hy, hennes bruna hår och gröna ögon. Hennes omtanke och vänlighet. Hennes hjältemod och död när hon hade räddat hans liv.

- ”Oroa dig inte, Arcie,” förkunnade han i låg ton som om hon hade stått tätt intill honom, nära nog för att höra. - ”Jag har aldrig glömt vad det aset gjorde mot dig, eller förlåtit. Och nu vet jag äntligen vem den skyldige var!”

Hon var inte här. Arcie kunde inte höra honom. Hon var död. Cogo talade till henne ändå. Det fick inte hans vrede att lägga sig men det gav honom ändå en lugnande målmedvetenhet. Arcie kanske kunde se och höra honom i denna stund ändå, var än hon befann sig nu. Och nu visste Cogo äntligen vem som var skyldig till hennes död. Han hade totalt missat att känna igen Nehr för flera år sedan under Dodges cyborgprogram, det samma gällde för igår kväll. Men nu, med Auroras tidigare hjälp, mindes han äntligen allt mycket väl. Han hade fruktat att han förmodligen aldrig skulle få veta sanningen, men här, på Great King av alla platser, hade hans förflutna hunnit ikapp honom. Cogo var nu övertygad om att han alltid varit menad att komma hit, både förra året och nu åter igen. Och om han hade fel om det så skulle han skipa rättvisa oavsett. Inget kunde ge Arcie livet tillbaka men kanske skulle hon äntligen få upprättelse. Cogo skulle se till att så skedde, om det så var det sista han gjorde. Nehr hade dödat en av de två flickor i hans liv han älskade mest. Det fick inte ske med den andra också!

- ”Din död ska inte längre passera ostraffad!” lovade han medan hela hans kropp nu skakade av ansträngningen som han kanaliserade in i hans vänstra grepp. - ”Det *menar* jag, Arcie!”

I samma stund slets en stor bit av nosen på det lilla stridsskeppet av, oförmöget att längre hålla emot den kraft som slet det i bitar. Cogo snubblade till men återfick snabbt balansen och stirrade på biten av skrovet som hans vänstra hand fortfarande kramade hårt.

Obekymrat släppte han det till marken. Att han hade skadat skeppet brydde han sig inte det minsta om. Och det skulle inte sluta med det här skeppet. Detta var början till slutet på Lord Nehr och hans ondska. Det måste det bli! Och Cogo tänkte se till att så skedde. Oavsett vad han än skulle tvingas göra eller utstå. Det fanns ingen återvändo nu. Bit för bit av Nehrs makt och inflytande skulle brytas av. Precis som hans skepp.

Som Nehrs mordvapen.

- ”Gå bort ifrån skeppet!”

Den Ledzahiske vakten bakom honom fortsatte att ropa åt honom, men vågade inte gå närmare än tidigare. Cogo hade redan glömt bort att han fanns där. Men nu vände han sig i stället om och stirrade med hård blick mot Ledzahren.

- ”Var är Nehr nu?” krävde han att få veta. Vakten fnös åt cyborgens okunnighet.

- ”Har du varit tappad bakom en sten länge?” frågade han Cogo cyniskt. - ”Lord Nehr håller på i precis denna stund att gifta sig med Drottning Aurora inne i ravinen. Vart skulle han annars vara?”

Frågan hade kanske varit dumdristig och svaret uppenbart, men oavsett så ökade Cogos vrede ytterligare. Han kramade nävarna hårt i ett vagt försök att kontrollera sig, trots att han just nu innerst inne egentligen inte ville göra det.

- ”Över min döda kropp!” muttrade han och började sedan gå med bestämda steg. Målet var mot ingången till ravinen där bröllopet hölls. Men Cogo kom inte långt.

- ”Vänta! Stopp där! Halt!”

Den Ledzahiske vakten blockerade Cogos framfart och riktade sitt spjut mot honom. Cogo stannade och suckade irriterat och skakade på huvudet. Allt för många Ledzaher hade redan sinkat honom idag, han hade verkligen varken tid eller lust att tjafsas med ytterligare en. Speciellt inte när utgången var så totalt given redan från början. Hans blick vandrade från spjutspetsen riktad mot hans bröstorgel hela vägen till händerna som höll i vapnet. Cogo noterade att vaktens händer skakade en aning och inte för att spjutet var tungt eller otympligt eller liknande, tvärt om. Ledzahren visste egentligen bättre än att försöka stoppa honom helt ensam med ett sådant meningslöst vapen, men var tvingad av plikt att stå i hans väg i alla fall. Inte undra på att han var rädd. Frågan som Cogo ställde sig var om Ledzahens rädsla var större än hans pliktkänsla.

För vaktens egen skull hoppades Cogo att så var fallet. Ju räddare Ledzahren var för honom desto mindre skulle han kanske tvingas skada honom för att få komma vidare.

- ”Har du någon aning om vem du har att göra med?” frågade han kaxigt och spände blicken i Ledzahren. - ”Jag är den mäktigaste krigaren i hela Universum! Jag är Jan Cogo!”

- ”Jag vet vem du är, cyborgkräk!”

I vanliga fall hade Cogo inte låtit en sådan förolämpning gå passerad. Men även om Ledzahens ord sa en sak så sa hans darrande händer och flackande blick något annat. Den större varelsen var utan tvekan rädd. Frågan var bara vem han fruktade mest, Cogo eller Nehr? Om det var Nehr förklarade det allt i vaktens dumhet att försöka stoppa honom, och Cogo var inte blind till detta faktum. I stort sätt var enda Ledzaher han hade stött på idag hade uppvisat samma dumdristiga lojalitet till sin tyranniske ledare. Djorgo hade rätt, det var inte bara Aurora som behövde räddas.

- ”Ceremonin har precis startat,” fortsatte vakten och svalde ner sin osäkerhet. - ”På Lord Nehrs order har ingen mer tillträde från och med nu!”

- ”Jaså du?”

Cogo var nu alltmer trött på det här tramset från Ledzaherna. Hans tålmod var slut. Om han skulle hjälpa dem och rädda Aurora så fanns det nu bara ett tillvägagångssätt kvar. Hans sätt. På ren instinkt tog sig hans händer snabbt till hans hölster vid höfterna.

- ”Astrospjut!”

Den Ledzahiske vakten ryggade tillbaka i osäkerhet och lätt förfäran när de två delarna i Cogos skickliga och snabba händer förenades och förvandlades till det legendariska vapnet han hade hört talas så mycket om. Instinkten sa honom att bara släppa sitt eget

spjut och springa för livet. Han kanske var större men också allt annat än starkare än cyborgerna från Jorden. Han hade ingen chans att vinna här, att utmana Cogo helt ensam var endast dumdrigt i bästa fall. Ändå följde han inte sin instinkt eller sunda förnuft. Något mycket värre än Cogo skulle möta honom och framför allt hans familj om han inte lydde order. Hans kärlek till hans familj var det enda som fick honom att fatta mod och stå kvar och hindra cyborgerna från att komma närmare ravinen och bröllopet där.

Ledzahens rädsla var uppenbar men han stod ändå kvar. Inte allt för många år sedan hade Cogo njutit av att kunna ingjuta sådan skräck i andra. Men att se den här Ledzahiske vakten finna modet att stå kvar och fortsätta trotsa honom fick Cogo att faktiskt känna lite respekt och sympati mot hans nuvarande motståndare. Men det ändrade inte faktumet att han behövde passera och Ledzahan stod i hans väg. Och Cogo hade egentligen ingen större lust att slåss mot just den här Ledzahan, den här vakten var inte hans sanna fiende. Att ingjuta lite mer rädsla kanske var den bästa lösningen trots allt. Med största skicklighet började Cogo svinga runt Astrolansen i sina händer.

- ”Det råkar vara så att jag har en universal nyckel som ger mig tillträde överallt!” förklarade han skrytsamt i överlägsen ton, allt för att skrämma skiten ut Ledzahan ytterligare så att den här konfrontationen kunde upphöra innan den egentligen hade börjat. - ”Så ska du sluta larva dig nu och släppa förbi mig eller måste jag demonstrera hur den fungerar?”

Demonstrationen som vakten redan fick var tillräckligt övertygande. Han hade hört tillräckligt med historier om Drottning Auroras tre cyborger, speciellt dem om Jan Cogo, för att veta redan på förhand hur det här skulle sluta. Men Lord Nehr hade varit tydlig. Om någon Ledzaher inte utförde hans order och sin plikt denna mycket viktiga dag skulle de inte bara straffas med döden men hela deras familjer skulle möta samma öde också. Åter igen var det kärleken till hans familj som fick Ledzahan att trotsa rädslan för vad än Cogo skulle kunna utsätta honom för. Han nästan hoppades att Cogo skulle döda honom. Då skulle det i alla fall se ut som om han hade utfört sin plikt och hans familj skulle kanske skonas.

- ”Nej! Jag har mina order! Jag måste lyda!” svarade han och riktade sitt spjut åter mot Cogos bröstorg. - ”Du får inte störa bröllopet! Speciellt inte med draget vapen!”

Cogo slutade att snurra runt med Astrolansen och sänkte blicken igen mot spjutspetsen som riktades hotfullt mot hans bröstorg. Han var inte ett dugg skrämmd. Men däremot blev Cogo irriterad, rent av förnärad, av en helt annan orsak. Spjutspetsen pekade rätt mot den gyllene stjärnan på hans bröst, ibland t.o.m. nuddade spetsen stjärnan som om den ville håna honom och framför allt hotade att skada allt som den stjärnan betydde för honom och representerade. Även om Ledzahan inte hade en aning om vad han av misstag gjorde så var det tillräckligt för att Cogos bågare skulle rinna över. Den där stjärnan var allt som han älskade och som han skulle ge sitt liv för att beskydda. Ingen hotade den där stjärnan!

Cogo grep tag om spjutet precis bakom spetsen med vänster hand och med en lätt men ändå kraftig rörelse bröt han av spjutspetsen helt. Ledzahan frös till i rädsla när hans vapen förstördes men flyttade sig fortfarande inte. Cogo gav honom en bestämd blick och höjde Astrolansen.

- ”Ur vägen, din fåntratt!”

Driven av bristen på mer tålmod agerade Cogo blixtnabbt. Den Ledzahiske vakten hann inte ens reagera. Ett slag från Astrolansen träffade honom i magen som fick honom att

tappa andan. Det andra slaget träffade honom över ryggen, inte lika kraftfullt som den första stöten men mer än tillräckligt för att Ledzahn skulle vika sig ytterligare. Den tredje och sista var inget mer än en knuff vid hans knäveck som fick honom att helt falla till marken och landa på rygg. Vakten hade inte haft en chans mot cyborgens. Trots det ville han inte se sig besegrad så snabbt och lätt. Rustningen hade skyddat honom och även om de utövade slagen gjorde ont så var inte smärtan på något sätt nog för att stoppa honom. Men precis när Ledzahn gjorde ett första försök att resa sig blev han åter nedtryckt mot marken av ena änden av Astrolansen. Han kom ingenstans.

- "Tvinga mig inte att döda dig!" varnade Cogo.

De två människors ögon möttes. De kom från totalt olika världar, var av totalt olika härkomster. Men deras kämpaglöd och ovilja att ge efter var den samma; beslutsamheten att kämpa in i det sista för dem de älskade.

- "Du skulle inte våga!" fräste Ledzahn trotsigt tillbaka. Han hade egentligen ingen aning vad Cogo kunde göra och inte göra. Kanske hans trotsighet var det enda motstånd han hade kvar, och det svaga hoppet att han skulle få leva länge nog för att få återse sin familj hemma på Ledzah igen.

Cogo respekterade Ledzahens envishet. Han visste inte vad det var som drev den här vakten att fortsätta trotsa honom trots det redan tydliga nederlaget, men han tycktes ana en inre glöd för något eller någon som påminde honom om hans egen. Eller så kom trotset enbart av dumhet. Spelade ingen roll. Om vakten inte slutade kämpa emot skulle Cogo bli tvungen att bevisa hur fel hans redan besegrade motståndare var i sitt påstående.

- "Jo, det skulle jag!" svarade Cogo med full övertygelse utan att röra sig en tum. - "För Auroras skull finns det ingenting jag skulle tveka att göra!"

Ledzahn så ingenting mer. Men det behövde han inte. Hans rädda, sorgsna blick så så mycket mer. Frukten var stor i hans ögon men inte för hans eget liv. Cogo hade fortfarande ingen aning om vad det var men det fick honom tillslut att backa undan och sänka Astrolansen. Han hade menat det han sa, om han var tvungen att döda för att skydda Aurora skulle han det, trots att det var det sista hon skulle be honom om att göra för hennes skull. Kanske var det just därför han nu slutade att hota sin redan besegrade motståndare, hur mycket Aurora avskydde våld och speciellt oprovocerat våld var ingenting Cogo hade glömt bort. Även Arcie hade tidigt lärt honom att kämpa för vad som var hans och kämpa hårt för det men sparka aldrig på den som redan ligger! Det finns ingen heder i att slåss mot den som inte längre kan slåss.

- "Som tur är för dig är du inte värd ansträngningen," fortsatte Cogo och backade undan några steg ytterligare. - "Och du är inget hot mot Drottningen. Däremot..!"

Nej, den besegrade Ledzahiske vakten var inget hot mot Aurora eller någon för den delen. Han var inget mer än en stackars harmlös stackare. Men någon annan var ett hot mot henne och dem alla i allra högsta grad. Det var dags att städa upp den här hemska röran och han visste precis var han skulle börja!

Cogo snurrade runt och vände sig mot Lord Nehrs svartblåa jaktskepp på nytt. Blotta åsynen av skeppet gjorde honom ännu mer ursinnig. Men han skulle snart förvandla denna ilska till något betydligt mer produktivt, produktivt i Jan Cogos stil. Med bestämd skicklighet höjde han Astrolansen på nytt och svingade runt den ett par varv innan han riktade en av de två rödvita ändarna mot hans tilltänkta mål.

- "Förstelningsstråle!"

Den kraftiga, lila blixten rusade mot skeppet med en fräsande framfart. Snabbt omslöt Förstelningsstrålen hela skeppet.

- ”Vad gör du!?” ropade den Ledzahiske vakten i förfärad protest från marken där han fortfarande låg. - ”Stopp!”

Men Cogo stoppade inte. Han snarade fortsatte och ökade sin attack. I sina händer vinklade han Astrolansen mot sig och Förstelningsstrålen avfyrades nu från bägge ändar av hans vapen och förenades till en kraftigare lila blixtn som rusade mot Nehrs skepp. Det knäppte olycksbådande i det redan skadade skrovet. Men det skulle ta för lång tid att låta enbart Förstelningsstrålen göra hela jobbet. Cogo hade varken tid eller tålmodet för det. På nytt vinklade han Astrolansen så att enbart en ände riktades mot målet.

Förstelningsstrålen upphörde. Men attacken var långt ifrån över.

- ”Astroåska!”

Den orangefärgade, DNA formade dödsstrålen sköt iväg från Astrolansen med obeveklig kraft. Den träffade det svarta strids skeppet strax under cockpit. För ett ögonblick var det som om tid och rum stod stilla, förutom Astroåskan som hela tiden verkade äta sig djupare och djupare in i skeppet. Hela skrovet slutade vara svart och fick nu i stället en glödande, lavafärgad ton. Det superstarka glaset i cockpit som kunde stå emot kosmisk strålning och rymdens vakuum exploderade nu i miljoner bitar. Den Ledzahiske vakten gapade i förfäran inför det han såg och som han var helt maktlös till att stoppa. Skeppet höll faktiskt på att sakta smälta framför deras ögon. Han ville sänka blicken, det oundvikliga hade redan börjat och ingenting kunde hindra det nu även om han skulle försöka attackera cyborgerna på nytt, det var meningslöst. Men ändå kunde han inte sluta att stirra. Han hade aldrig sett sådan eldkraft från ett handvapen tidigare.

Cogos händer skakade. Inte alls pga. någon ansträngning, Astrolansen var som en del av honom och den enorma vikten bekom honom inte alls, det hade den aldrig gjort sedan dagen han hade slitit upp den ur marken och gjort den till hans eget signaturvapen. Cogos händer skakade pga. den inre konflikten som reagerade i hans hjärta i denna stund. Hans andning blev också allt mer intensiv. Innerst inne visste han att det han gjorde just nu var fel. Att attackera Nehrs skepp skulle inte ge honom Arcie tillbaka eller skydda Aurora, detta var egentligen ingenting mer än slöseri med värdefull tid. Bröllopet hade börjat och han slösade bort tid på att förgöra ett obemannat skepp. Men samtidigt kunde han inte sluta. Han ville men kunde inte! Han var åter igen uppslukad av samma raseri som hade gjort honom så fruktad strax efter att han hade blivit en cyborg och som hade tvingat Doktor Kitty att spärra in honom på Månen för att äntligen få stopp på honom. Men Doktor Kitty var inte här nu, hon var fortfarande kvar hemma på Jorden och det fanns ingen specialbyggd kupol på Great King stark nog att hålla honom tillbaka från att gå helt bärsärk. Det gällde ett obemannat skepp just nu, men skulle det sluta vid det? Det hade det inte gjort förra gången. Cogos händer skakade ännu mer ju mer han själv insåg svaret på hans egen fråga.

Om Aurora kunde se honom nu skulle hon inte gilla det. Hon skulle bli oerhört ledsen och besviken. Hon skulle aldrig acceptera vad han gjorde trots hans anledningar. Kanske skulle hon inte ens förmå sig att förlåta honom, inte den här gången. Inte nu efter natten de hade spenderat tillsammans. Inte nu när han hade kommit så långt från sin inre demon och lärt sig tygla den. I denna stund var det som om all denna tid som han hade lärt sig att kontrollera sin ilska var för intet. Men till skillnad från förra gången var han inte alls omedveten om att det var fel. Den här gången brydde han sig om att det var fel. Så varför kunde han inte sluta? Varför var hämnden ljuvare än ett rent samvete?

Nej!

Det fanns ingenting i hans liv som hette ”kan inte!” Han var Jan Cogo, den starkaste och mäktigaste cyborg som någonsin skapats i Vintergatan. Men hans styrka var inte bara fysisk, hans vilja återspeglades inte enbart via Astrolansen. Inte nu längre! Han var så mycket mer än bara ett vapen och en krigare. Han hade all anledning att kräva rättvisa för Arcies mord, att känna raseri för den ondska som hade lyckats krypa sig på dem och som härstammade hela vägen tillbaka till hans egen barndom, samma ondska som när som helst var på väg att sätta sina klor i Aurora. Det kunde inte bli mer personligt. Men han hade ingen rätt att låta samma raseri konsumera honom bortom all kontroll. Om han lät det ske var han ingenting bättre än Nehr själv, och alla andra monster de hade stridit mot. Om han gav vika och tillät hans vrede ta kontroll över honom igen så skulle allt som Aurora hade lärt honom och fått honom att inse ha varit för intet. Han kunde inte återgälda hennes kärlek och godhet genom att återgå till hans gamla jag. Speciellt inte efter igår natt.

Aurora var i fara. Djorgo hade rätt, allt annat var sekundärt, inkluderat hans egna känslor och alla andras känslor. Auroras säkerhet måste komma först. Hans ilska var tveklöst ett mäktigt bränsle till hans styrka, det fick inte ge energi till någonting annat. Han fick inte tappa kontrollen. Utan kontroll kunde han inte hjälpa någon.

Han måste besinna sig.

Prioritera.

Fokusera.

Cogo slöt ögonen för ett ögonblick. Han tänkte på Arcie. Han tänkte på Djorgo och Haka som snart skulle komma och hjälpa honom, och hur innerligt Cogo behövde dem vid hans sida just nu. Han tänkte på hur Professor Dodge skulle skälla på honom om han såg honom just nu och hur Doktor Kitty skulle uppmuntra honom att göra bättre än så här.

Astroåskan fortsatte att tära in i vad som var kvar av stridsskeppet men hans händer som höll i Astrolansen skakade inte längre. Hans andning var inte längre upphetsad. Cogo höll fortfarande ögonen slutna medan alla hans tankar och känslor koncentrerades till bara en sak, till en enda person. Den han älskade mest i hela Universum.

Han kände fortfarande ursinnet men han hade kontroll nu, tack vare henne. Med så mycket kärlek i hans hjärta skulle aldrig hans raseri styra över honom. Aldrig igen! Han var bättre än hans ilska. Han skulle göra sig förtjänt av henne, aldrig sluta göra sig förtjänt av henne. Cogo öppnade ögonen igen. Vad han såg Astroåskan tillintetgöra framför honom kunde inte identifieras som ett skepp längre. Om hans vrede hade fått bestämma hade han stått kvar och sett Astroåskan avsluta det oundvikliga och han hade njutit av var enda sekund. Men han hade en uppgift att göra. Arcie var död men nu visste Cogo bättre, inte varför hon hade blivit mördad men åtminstone vad som hade hänt och av vem. Det var bara en liten dos rättvisa men betydligt bättre än ingen alls. Det var en visdom som lugnade honom även om smärtan av vad han förlorat för alltid skulle vara lika stark. Det var dags att avsluta jobbet. Att sluta slösa bort värdefull tid på det förflutna. Det var framtiden som var i fara nu. Och för att kunna rädda framtiden måste han fokusera i nutiden.

Astroåskan upphörde. Vad som var kvar av Nehrs skepp glödde fortfarande, det brann inne i motorerna och otäck svart rök fyllde luften runt omkring. Det skulle aldrig någonsin flyga igen, ännu mindre döda någon igen. Budskapet han ville skicka till Nehr skulle gå fram. Hans sinne var åter under kontroll, likaså hans känslor. Men det fanns en

sista sak Cogo kände att han måste göra här. För Arcies skull. Och det skulle inte ta mer än ett ögonblick.

Likt en Olympier från forntida Grekland höjde Cogo sitt vapen över höger axel och förde det bakåt likt det spjut det också var. Han siktade och kände den enorma styrkan samlas i hans kropp och som mest i hans högra arm.

- ”Järnskåraren!”

Astrolansen lyste upp i starkt, bländande vitt ljus. Vreden som bara för ett ögonblick sedan varit nära på att ta över honom bortom all kontroll fokuserades och tillförde extra styrka när Cogo med ett vrål kastade iväg sitt vapen mot Nehrs skepp. Astrolansen försvann in i de glödande resterna av skeppet som en vass kniv som skär genom mjukt smör. Bara sekunder därefter exploderade återstoden av skeppet, delar for iväg i alla riktningar. Den Ledzahiske vakten låg kvar på marken och försökte skydda sig från explosionen och nedfallet genom att dölja huvudet under sina händer. Cogo däremot stod lugnt kvar, obekymrad av nedfallet. Han hade upplevt och överlevt otroligt mycket värre eldhärdar och splitter än det här. Han väntade. Och han visste att han inte behövde vänta länge.

Ur explosionen uppenbarade sig Astrolansen på nytt. Den snurrade kraftigt runt sin egen axel genom luften och återvände till sin ägares hand. Cogo fattade sitt vapen med en hand med nästan barnslig självsäkerhet, hans blick mer fokuserad på explosionen han hade orsakat. Nehrs skepp hade visat sig vara mer stryktåligt än vad han först förväntat sig men det hade inte spelat någon roll. Nehr kunde vara hur stark, mäktig och lömsk han ville. Cogo skulle vara starkare. Han måste vara starkare! Och uthålligare. Några andra alternativ fick inte finnas.

Att se Nehrs skepp försvinna i lågorna gav honom en underlig känsla av lugn. Men inte tillfredsställelse.

- ”Det där var för Arcie!” utropade Cogo högt, fullt medveten om att hans fiende inte kunde höra honom, förmodligen kunde inte ens höra explosionen inifrån ravinen bakom honom. Men det gjorde inget. Budskapet skulle snart nog nå fram i alla fall och Cogo hade för avsikt att leverera det personligen. Han sänkte sitt vapen men valde att inte fälla ihop lansens och sätta tillbaka delarna i hans hölster. Striden om Great King hade redan börjat. Det var bara dumdrigt att sänka garden i nuläget.

- ”Du är fortfarande skyldig mig för Aurora, Nehr!” deklarerade han vidare. - ”Tro mig, du har så mycket *mer* att betala för!”

Cogo var färdig här. Nu hade han ett bröllop att våldgästa. Han var från början egentligen inbjuden men han kände på sig att han inte skulle bemötas med öppna armar längre. Ledzaherna, på Nehrs order, skulle troligtvis försöka stoppa honom. En konfrontation han inte såg fram emot men den var oundviklig om de valde att ställa sig mellan honom och Nehr. Och om de var dumdriftiga nog att ställa sig mellan honom och Aurora skulle Cogo inte visa dem någon nåd! Med Astrolansen i ett stadigt grepp med höger hand vände han sig om och begav sig mot ravinen där bröllopet hölls. Han passerade den Ledzahiske vakten som fortfarande låg kvar på marken utan att så mycket kasta en blick mot honom.

Ledzahan vågade äntligen sätta sig upp när Cogo hade passerat honom. Han var helt förfärad över vad han sett. Lord Nehr hade alltid skrytit med att hans stridsskepp var i det närmaste oförstörbart. Nu fanns det inte längre. Och Ledzahan, precis som de flesta

Ledzaher, visste allt för väl vad som kunde hända när Lord Nehr blev varse om vad som hade skett här. Nehr var inte den som mottog förluster lättvindigt.

- ”Vad har du gjort!?” ropade han efter Cogo. - ”Lord Nehr kommer att få höra om det här!”

Det fanns mer i vaktens ord än bara blind trohet till hans herre. Och Cogo lade märke till det. Det var fruktan. Förmodligen för den vedergällning som skulle följa. Det var så Nehr på något sätt styrde över alla Ledzaher, med fruktan för vedergällning. Men den här Ledzahen hade inget att frukta, inte från honom och inte heller från Nehr när Cogo var färdig med honom. Vilket skulle ske inom kort.

- ”Bemöda dig inte, jag kan berätta för honom själv”, ropade Cogo tillbaka över axeln, hans löfte lika ärligt som det var kaxigt. - ”Ärligt talat så längtar jag efter att få se hans min när han får veta.”

Den Ledzahiske vakten tog sig med viss möda upp på fötter igen. Hela tiden såg han cyborgens från Jorden gå med bestämda steg, med sitt spjutformade vapen i hand, mot ravinen. Och han var maktlös att stoppa honom. Men det var inte alla.

- ”Du har ingen aning alls om vem du har att göra med!” fortsatte han att ropa efter Cogo. - ”Nehr kommer att förgöra dig, ditt sabla avskum till cyborg! Han kommer att krossa dig som ingenting!”

Var det en förvriden övertygelse? Eller rent utav en varning från den Ledzahiske vaktens sida? Cogo var inte säker. Men det spelade ingen roll. Vad som var tvunget att göras måste göras. Nehr hade makt över Ledzaherna men Cogo var ingen Ledzaher. Han hade besegrat Satan Golga för sjutton! Hur skulle Lord Nehr på något sätt kunna vara en värre fiende? Sist Cogo hade sett honom hade han precis besegrat honom i ytterligare ett av Dodges tester under cyborgprogamet, en av många lätta segrar över Nehr. Hur svårt skulle det här kunna bli egentligen?

Ändå var det något i den Ledzahiske vaktens ord som väckte någon form av ond aning inom Cogo, som försökte varna honom för att inte ta ut någon seger i förskott eller att gå in i nästa strid med så starkt högmod. Trots allt, ju mer tiden gick desto mer lärde han sig något nytt om Nehr som han tidigare inte hade haft en aning om. Fanns det mer att lära? Och i så fall, på den hårda vägen?

En tanke som Cogo tvingade sig att avfärda. Lika mycket som han inte fick uppslukas av sin vrede fick han inte bli distraherad av någon paranoid rädsla för det okända. Han skulle bemöta Nehr på samma sätt som han hade bemött de flesta av hans fiender, öga mot öga. För Auroras skull skulle han göra det här inledningsvis gentlemannamässigt. Kanske skulle Nehr t.o.m. inse faktum och ge upp utan strid. Högst osannolikt med tanke på vad de hade fått veta ifrån den hemliga Ledzahiska basen, att Nehr skulle ge upp all denna makt och allt han planerat utan motstånd var allt annat än troligt. Men Cogo tänkte inte vara den som ljöt blod först. Däremot tänkte han vara den som ljöt blod sist, om det skulle behöva gå så långt. För att skydda de oskyldiga inne i ravinen, i hela Vintergatan – för att kunna föra Aurora i säkerhet – var han fullt beredd att göra vad som än krävdes, oavsett vilka onda aningar han kanske hade.

- ”Han är mer än välkommen att försöka!” ropade Cogo tillbaka över axeln. - ”Innan den här dagen är över kommer en av oss att vara besegrad! Och det kommer *inte* vara jag!”

Han lät övertygad när han sa det. Men han kände sig inte lika övertygad inombords.

Cogos grepp om Astrolansen hårdnade. Han kastade blickar upp mot himlen. Fortfarande ingen skymt av varken Starbod eller Starcopper. Haka och Djorgo måste fortfarande ha

problem att ta sig igenom blockaden. Eller så var de bara långsamma, som vanligt. Under frustrationen hoppades Cogo bara att de var oskadda. Det fanns ingen tid kvar att hoppa in i Starcrow och vända tillbaka för att se efter hur det gick för dem, Djorgo hade ju uppmanat honom att fortsätta utan dem tills de anlände. Cogo hade verkligen föredragit att inte gå in i den där ravinen helt ensam utan uppbackning eller utan de bevis som fanns lagrad i Kalkylatorn. För något år sedan hade han skrattat åt sig själv vid samma tanke, sedan när klarade Jan Cogo inte av att möta fienden på egen hand oavsett vem eller vilka de var? Den pojken som hade skrattat åt tanken hade dragit vidare, eller fanns kanske inte mer. Det samma kanske gällde Lord Nehr också. Kanske den skrävlande men lågpresterande motståndaren under cyborgprogrammet var, precis som han själv, någon annan idag? Någon som nu var ledare över en hel militariserad värld vars makt stod till hans förfogande. Någon som Cogo först nu hade insett var Arcies mördare! Spelet var inte längre det samma. Spelplanen var bekant men reglerna verkade ha ändrats under tiden. Och motståndaren kanske inte alls var den han först trodde. Han kanske var något mycket värre.